

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Καὶ ἤθεο ὁ Πρωθυπουργὸς κουκουλωμένος ὅλος
μὲ μίαν γούνα, Περικλῆ, σὰν νάτανε χαχόλος,
κι' ὅλοι «μὲ γεὰ τὸ πράτιγο» τοῦ εἶπαν μ' ἓνα στόμα,
χρόνια πολλὰ, Πρωθυπουργί, σὲ σίνα καὶ 'στὸ κόμμα,
κι' ἔβουξε τριγύρω του Κορδονιστῶν μελίσσι
καὶ σίδερο τοῦ ἔβαλαν 'στὴν πόρτα νὰ πατήσῃ
σὰν ἄνθρωπος, βρὶ Περικλῆ, ποῦ εἶναι τοῦ σιδήρου
κι' ὁ Ταγματὸς ὠμίλησε πολλὰ περὶ ἀχῦρου.

Π.—Κι' ἡ γούνα τί ἀπέγινε;

Φ.— Μὲ χάριν τὴν ἐφόρει,
δὲ Τρικουπὴς αἰγῆλος λοξὰ τὴν ἰθεύρει,

κι' ἐνὸ βρωμοῦσαν τῆς Βουλῆς ἡ σόμπαις καὶ τὰ φῶτα
περὶ τῆς γούνας ὁ καθεὶς τὸν Θεωρῶν ἤρωτα:
«καὶ ποῖος σοῦ τὴν ἐχάρισ, καὶ ποτε, ποῦ καὶ πῶς;»
κι' ὁ Θεωρῶρῆς, Περικλῆ, ἀπάντα χαρωπός,
κι' ἔγινετο συζήτησι ἀπὸ τὰς ἀφορετίρας
κι' ἡ γούνα 'στὴν διάταξιν ἐγράφη τῆς ἡμέρας.
'Ἄλλ' ἐπλησίασα κι' ἔγω προσφώνησι νὰ κάνω
κι' ἔφτυσα μὲς 'στὸν κόρρο μου νὰ μὴ τοῦ τὴν βασκάνω.
«Ὡ γούνα πολυτάλαντος, ὦ μηλωτὴ βρεῖσι,
ποῦ σ' ἔστειλε 'στὸν Θεωρῶν θερμὴ φιλοπατρία,

ὡ γούνα πολυτάλαντος, ἔξ ὧλων θερμότερα
 κι' ἀπὸ τῶν Κόντζα-Ναστραζιδῶν τὴν γούνα βαρυτέρα,
 πρὸ μιᾶς φορᾶ πολλὰ γιὰ αἰ θὰ γράψουν διηγήματα,
 προσβλάττει τὸν Θεόδωρο ἀπὸ κρυολήματα,
 κι' ἄς μὴν παθῆναι σὰν κι' ἡμεῖς ἐξαρνικὸ σανάχι,
 οὐδ' ἰνφλουέντζα 'στὴν κοιλία καὶ τυρο 'στὸ στομάχι,
 οὐδὲ νὰ καθίται ποτὶ 'στὸ σπῆτι τοῦ κλισιμένου,
 ἀλλὰ νὰ στέκει πάντοτε καλὰ καρδομακίνας,
 γιὰ νὰ μὴ γκαρκα κι' ἡ Βουλὴ καὶ δὲν μὰς μέλει ὄραμι
 καὶ πέρουν τὸ κοιλόκαυρο κι' οἱ Βουλευταὶ χαρμί.
 Ναι, γούνα πολυτάλαντος, πού τόσο ζῆστο πιάνετι,
 καὶ φαίνεται ὁ Θεόδωρος σωστῆς Ἀρκεουζιάννης,
 ἄς εἶναι ὁ Πρωθυπουργὸς ξεφετέρι καὶ περδίκι
 καὶ ὁ καθέννας ἄς γενῆ τῆς γούνας τὸ μανίκι,
 κι' εἶθε πολὺ ἐγγήγορα νὰ τυλιχθῆ μὲ σὶ
 καὶ νὰ πατάξῃ 'στὰ Ψηλά καθὼς τὸν Ἐλισσαί,
 καὶ ἀπ' ἐκὶ μετώρου νὰ κυβερνᾷ τὸ γένος
 ἐν τῇ θερμῇ σίσυρα τοῦ ἑγκεροδουλημένου.
 Ὡ γούνα πολυτάλαντος, πού τὸς ἀξίζει σκούδα,
 εὐλογημένην τρεῖς φορὴς ἄς εἶναι κι' ἡ Ἀρκευδα,
 πού ἀργασιὰ πρὸς χάριν σου τὸ δόλις τῆς τομάρι
 καὶ τὸ κορμὶ ἐσκέπασε τοῦ τραπιούγου Ἀρη.
 Γούνα ζεστή, γούνα βαρετῆ, κακαρωμένη γούνα,
 ἀπλόωνο σὶ γυτὸ κορμὶ καὶ τὰ μανικια κοῦνα,
 καὶ σὺ, μεγάλε Θεόδωρε, ἐν ταύτῃ μόνον νίκα,
 κι' ἄς τρέγουν ὅλοι τὴν φαρδὰ νὰ σοῦ φιλοῦν μανικια,
 καὶ σὶ σῶνε τοῦ χέρι σου καὶ σὶβαρὸς εὐλογίαι
 τοῖς χερσασμένους φίλους σου κι' ἡμεῖς τὸ σκυλολόγι,
 καὶ μόνον γιὰ τὴν γούνα σου ὁ κόσμος ἄς φωνάζῃ
 καὶ ποῖς ὀλίγο, ποῖς πολὺ ἄς σοῦ τὴν ζετινάτζη.
 Ταῦτα 'στὸν Πρωθυπουργὸν καταλόγησι ὀμίλησα
 καὶ τὸ φαρδὸ μανικια τοῦ γουμπετῆς ἐβλήσα,
 κι' ἐπῆγα εἰς τὸ πάλκο μου μὴ γίλιχ δὴδ 'στὸν νοῦ
 καὶ ὁ Ταγματὸς ὀμίλησε πολλὰ περὶ σανου.
 Κι' εὐθὺς τῆς γούνας ἄρχισε τὸ πινάκιμα τὸ πρῶτο
 καὶ τίποτα δὲν ἔκουσε μὲς 'στῆς βοῆς τὸν κρότο,
 καὶ μέρος 'στὴν συζήτησιν ἐλάμβανε καθεὶς,
 κι' ὁ Ταγματὸς ὀμίλησε πολλὰ περὶ κριθῆς.

κι' ὁ Θεόδωρος ἔθλωσε καὶ πέρνοντας φωτιὰ
 ἀπὸ τὴν γούνα ἔβγαλε τερτίρια καὶ χαρτιὰ.
 κι' ὁ Ταγματὸς ὀμίλησε πολλὰ γιὰ τὴν ὄνησι
 κι' ὁ Θεόδωρος 'ψηλότερα τὸν σβέκρο τοῦ ὄρθουσι.
 Μὰ κι' ὁ Ζαχμῆς ὁ βρυδὸς 'πῆρε κι' αὐτὸς μιλιὰ
 καὶ τοῖς Ἑγγλέζους ἴσπακε γιὰ τὴν γνωστὴ δουλειὰ,
 κι' ἔγω ἐν γέλω τῆς βοῆς, τὸν κλύωνος καὶ σάλου
 τοῦ Βασιλείου, Περικλῆ, ἐμνήστην τὸν μεγάλου;
 αἶνον ἰριζέται βαρὶς καὶ τίς οὐ φοβήθησι;
 »Ζαχμῆς ἐρητύρωσε καὶ τίς οὐ ἀπορήσει;»
 Καὶ δὲν θυμολοῖται ποῖς κουτὸς φωνάζει ἀρον ἀρον
 περὶ πρακτικότηματος σπουδαίου τῶν Βουλευτῶν,
 πῶς ὁ Σταμπουλῶρ ὀηλαθῆ μὲς 'στ' ἄλλα τὰ γελῶσι
 ἐμπόδιε τὴν γλώσσα μας ἀπ' ὅλα τὰ κτηπῆσι.
 Κι' ὁ Θεόδωρος ἀπήτησε ἄμισος μετὰ θάρρους
 ἀπὸ τὸν πρῶτον τὸν Σταμπουλῶρ καὶ ὅλους τοὺς Βουλευτῶν...
 πῆγα γυρῶσι μοναχὰ μὲ λόγους νὰ τοὺς πείσω,
 »δὲν θέλω τὸ ποδάρι μου σὰν πρῶτα νὰ κτυπήσω
 ἀλλ' ἂν θυμώσω, συμφορὰ 'στὸν Τούστῶν τὴν φάρκ!...
 νηβῶς χέιστο τὸν Κερμα μὲ τὴν γερὴ τὸν κλάρα,
 νκι' αὐτὸς τοὺς στρώνει 'στὸ κοντὸ κι' ἀλύπητα τοὺς δέρνει
 ὁ δὲ ἄναβλος καὶ Σταμπουλῶρ καὶ Φερνάνδουσι πέρνει.»
 Ταῦτα εἶπε φοβερὰ ὁ μέγας Σακαράκας
 καὶ ὀμίλησε περὶ γραμμῆς Λαμίας καὶ Τράκας,
 ὁ δὲ Τρικουπῆς στωκῶσε κι' ἐπὶ μικρὸν παρὰ τὰς
 ἀπήτησε τὰ δόντα 'στὸν ρήτορα τῆς Κλάρας,
 καὶ ἴλους ἐβήρησαμεν μετὰ ὁμοφωνίας
 τὸ ἴπουργεσι, Περικλῆ, τὸ τῆς Συγκαινωσίας,
 πού θὰ συγκαινωθῶμεν ἀκόμη καὶ μὲ τῶστρα,
 καὶ τῆς Βουλῆς ἐκπένησι ἡ καθέμισθ' ἑρμῶστρα,
 οἱ δὲ κλητῆρες ἔβρασαν 'στὴν καθὶ λαμπριὰ
 καὶ κούτσουρα ἐσώριζαν καλλίτερ' ἀπ' ἐκείνα,
 πού καρπομένη καθόνται 'στὰς ἐβρας τῆς Βουλῆς...
 Π. — Ὅρσι λιπὸν μπαγκλάρομ καὶ μὴν παρακαλῆς.

Νέα Ἐφημερίς καὶ δεκαετηρίδα.

Τοῦ Γιάννου τοῦ Καμποροφλου, πού πρῶτος εἶδ' ἴερα
 ἐκείνη ῥάλλο τακτικὸ νὰ βράξῃ κάθε μέρα,
 ἡ Νέα του Ἐφημερίς ἡ κομματοκαμμένη
 τὰ δέκα χρόνια ἔβλεπε πολλὰ ὁμοιομένη.
 Ὁ δὲ Ρωμῆος μὲ τρεῖς κρασιὰ καὶ κάστανα μαρδῶνα
 ἀπὸ κερφῆς τοῦ εἰρητῆ λαγοῦ μὲ πετραχίλια,
 κι' εἶθε καθὼς ἔβρασε αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια
 εἶσι γιὰς κ' ἀποφάσει νὰ φέσῃ καὶ 'στὰ γίλια.

Ἐκαὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡ Σαρμιά ἡ Ἀθηνᾶ, ἐξαιουσιτὴ κεντρίστρα,
 κοντερο εἰς τὸν Παρρασὸ θὲ δῶτη τὴν Δουτῆρα,
 θὰ τραγουδῆσῃ κι' ἡ Νουαῖν, ἡ πρώτη τραγουδιστῆρα,
 καὶ μουσικὴς καταλαμῶσι θὲ γίγη ἐσὶ ἴερα.

Ὁ Ρωμῆος γυρῶν οἶς κάνω — κῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 'στὴν Νικόλιον ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε σφουραεῖ,
 μὲ ἐνοδοχοῦ Σῶδη, — ἐπὶ 'στὸ λῆδι τρεῖς 'στὸ εἶδι,

μὲ Χρυσίον μὲ μᾶνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χρεε δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τῶν τυπογραφείων «Κορίνθης τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προεστίου κοινοῦ τοῦ καίριου.